

Danielin kirja - sataseitsemäntoista

Paljastus pian tulevasta sunnuntailaista: typologinen analyysi pakenemisen merkistä

Jeff Pippenger
2024-03-05

Sisar White tunnistaa pian tulevan sunnuntailain ”merkiksi”, jota esikuvasi Rooman sotajoukkojen Jerusalemin saartaminen vuonna 66, ja tehdessään näin hän yksilöi ryhmän, jolla on silmät, jotka eivät näe, ja korvat, jotka eivät kuule.

”Iankaikkisuus avautuu edessämme. Esirippu on kohta nostettava. Me, jotka olemme tässä vakavassa, vastuullisessa asemassa, mitä me teemme, mitä me ajattelemme, kun pidämme kiinni itsekkästä mukavuudenrakkaudestamme, samalla kun sieluja menehtyy ympärillämme? Ovatko sydämemme tulleet aivan tunteettomiksi? Emmekö voi tuntea tai käsittää, että meillä on tehtävä suoritettavana toisten pelastukseksi? Veljet, kuuluteko te siihen joukkoon, joka silmät omistaen ei näe ja korvat omistaen ei kuule? Onko turhaan Jumala antanut teille tuntemuksen tahdostaan? Onko turhaan Hän lähettänyt teille varoituksen toisensa jälkeen? Uskotteko iankaikkisen totuuden julistukset siitä, mikä on kohta kohtaava maata, uskotteko, että Jumalan tuomiot riippuvat kansan yllä, ja voitteko silti istua rauhassa, velttolina, välinpitämättöminä, nautinnonhaluisina?”

”Nyt ei ole Jumalan kansalle aika kiinnittää kiintymystään tähän maailmaan eikä koota aarteitaan siihen. Ei ole kaukana se aika, jolloin meidän varhaisten opetuslasten tavoin on pakko etsiä turvapaikkaa autioista ja yksinäisistä seuduista. Niin kuin Jerusalemin piiritys roomalaisten sotajoukkojen toimesta oli Juudean kristityille merkki paeta, samoin vallan ottaminen kansakuntamme taholta siinä asetuksessa, joka panee täytäntöön paavillisen sapatin, on oleva meille varoitus. Silloin on aika lähteä suurista kaupungeista valmistautuen jättämään myös pienemmät kaupungit syrjäisten kotien vuoksi vuorten kätköissä olevissa yksinäisissä paikoissa.” Testimonies, osa 5, 464.

Pian Yhdysvalloissa säädettävä sunnuntailaki on varoitusmerkki (sign), ”joka kehottaa lähtemään suurista kaupungeista valmistautumisena poistumaan pienemmistä kaupungeista syrjäisiin asuntoihin yksinäisissä paikoissa vuorten keskelle.” Laodikealainen adventismi on suurelta osin tietämätön siitä, että Yhdysvaltojen sunnuntailakikriisi täyttää sen ”merkin”, josta puhutaan teoksessa The Great Controversy. Sitä esikuvaa ”merkki” kolmen ja puolen vuoden alussa. Se ”merkki”, joka täyttyi Jerusalemin ensimmäisessä piirityksessä vuonna 66, on esikuva siitä ”tunnuksesta”, joka korotetaan pian tulevan sunnuntailain yhteydessä.

Jerusalemin varsinainen hävitys toteutui Tituksen toimesta vuonna 70 jKr., ja Tituksen piiritystä oli ensin esikuvannut Cestiuksen vuonna 66 jKr. toteuttama piiritys, sillä Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alulla. Juuri Cestiuksen alkanut piiritys oli se Jeesuksen antama ”merkki”, jonka nähdessään tuli paeta, ei Tituksen piiritys. Toinen oli alun piiritys, toinen lopun piiritys.

”Yksikään kristitty ei menehtynyt Jerusalemin hävityksessä. Kristus oli antanut opetuslapsilleen varoituksen, ja kaikki, jotka uskoivat Hänen sanojaan, valvoivat luvattua merkkiä. ”Mutta kun näette Jerusalemin sotajoukkojen ympäröimänä”, sanoi Jeesus, ”silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä. Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetakoot vuorille; ja jotka ovat kaupungissa, lähtekööt sieltä pois.” Luuk. 21:20, 21. Sen jälkeen kun roomalaiset Cestiuksen johdolla olivat saartaneet kaupungin, he odottamatta luopuivat piirityksestä juuri silloin, kun kaikki näytti suotuisalta välittömälle hyökkäykselle. Piiritetyt, jotka olivat menettäneet toivonsa onnistuneesta vastarinnasta, olivat antautumaisillaan, kun roomalainen sotapäällikkö veti joukkonsa pois ilman vähäisintäkään näkyvää syytä. Mutta Jumalan armollinen kaitselmus ohjasi tapahtumia oman kansansa parhaaksi. Luvattu merkki oli annettu odottaville kristityille, ja nyt tarjoutui tilaisuus kaikille, jotka tahtoivat, totella Vapahtajan varoitusta. Tapahtumia johdatettiin niin, etteivät juutalaiset eivätkä roomalaisetkaan estäneet kristittyjen pakoa. Cestiuksen vetäytyessä juutalaiset hyökkäsivät Jerusalemissa ja ajoivat takaa hänen perääntyvää armeijaansa; ja samalla kun molemmat joukot olivat näin kokonaan sidottuina taisteluun, kristityille tarjoutui mahdollisuus lähteä kaupungista. Tuohon aikaan myös maa oli puhdistunut vihollisista, jotka olisivat voineet yrittää pysäyttää heidät. Piirityksen aikana juutalaiset olivat kokoontuneet Jerusalemiin viettämään lehtimajanjuhlaa, ja näin kristityt kautta koko maan saattoivat paeta häiritsemättä. Viivyttelämättä he pakenivat turvapaikkaan — Pellan kaupunkiin Peraan maassa, Jordanin tuolla puolen.” The Great Controversy, 30.

Cestiuksen Jerusalemin piiritys vuonna 66 täytti sen varoittavan ”merkin”, jonka Kristus oli antanut tuon historian ajan kristityille, mutta Tituksen piiritys vuonna 70 jKr. ei tarjonnut mitään ”merkkiä” paeta. Tuossa piirityksessä kaupungissa ei ollut enää yhtään kristittyä jäljellä, ja tuo viimeinen piiritys johti Jerusalemin hävitykseen, eikä Jerusalemin hävityksessä ”yksikään kristitty menehtynyt”, sillä kristityt olivat paenneet historian alussa.

Juutalaiset joukot, ajaen takaa Cestiusta ja hänen armeijaansa, hyökkäsivät heidän jälkijoukkojensa kimppuun niin raivokkaasti, että uhkasivat saattaa heidät perikatoon. Roomalaiset onnistuivat vetäytymään vain suurin vaikeuksin. Juutalaiset pääsivät pakoon miltei ilman tappioita ja palasivat saaliineen voitonriemuisina Jerusalemiin. Tämä näennäinen menestys toi heille kuitenkin ainoastaan onnettomuutta. Se innoitti heidät siihen uppiskaisen vastarinnan henkeen Roomaa vastaan, joka pian saattoi tuomitun kaupungin sanoin kuvaamattomaan kurjuuteen.

”Hirvittävät olivat ne onnettomuudet, jotka kohtasivat Jerusalemiä, kun Titus aloitti piirityksen uudelleen. Kaupunki joutui saarroksiin pääsiäisen aikaan, jolloin miljoonat juutalaiset olivat kokoontuneina sen muurien sisäpuolelle.” Suuri taistelu, 31.

Lehtimajanjuhlasta vuonna 66 pääsiäiseen vuonna 70 on kolme ja puoli vuotta, mikä profeetallisesti on tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää. Vuodesta 66 vuoteen 70 pakanallinen Rooma tallasi pyhäkön ja sotajoukon maahan, aivan niin kuin paavillinen Rooma tallasi pyhän kaupungin neljäkymmenen kahden kuukauden ajan vuodesta 538 vuoteen 1798.

Mutta temppelin ulkopuolella oleva esipiha jäti mittaamatta äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallaavat jalkojensa alle neljäkymmentäkaksi

kuukautta. Ilmestyskirja 11:2.

Sekä pakanallinen Rooma että paavillinen Rooma polkivat Jerusalemin jalkoihinsa tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän (vuoden) ajan, osoittaen siten, että nykyinen Rooma polkisi viimeisten päivien hengellisen Jerusalemin jalkoihinsa tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän mittaisen vertauskuvallisen ajanjakson ajan. Tuo vertauskuvallinen ajanjakso alkaisi pian tulevan sunnuntailain myötä Yhdysvalloissa, kun kuolettava haava paranee.

Ja minä näin yhden hänen päistään ikään kuin kuolettavasti haavoitettuna; mutta hänen kuolettava haavansa parani. Ja koko maa seurasi ihmetellen petoa. Ja he kumarsivat lohikäärmettä, joka oli antanut vallan pedolle; ja he kumarsivat petoa sanoen: Kuka on pedon vertainen, ja kuka voi sotia sitä vastaan? Ja sille annettiin suu puhumaan suuria sanoja ja pilkkapuheita, ja sille annettiin valta toimia neljäkymmentäkaksi kuukautta. Ilmestys 13:3–5.

Paavillisen vainon vertauskuvalliset neljäkymmentäkaksi kuukautta ovat sunnuntailakikriisin ”hetki”. Tuo ”hetki” alkaa ”merkillä” (viirillä) ja päättyy ”merkkeihin”. Sunnuntailain yhteydessä oleva viirin ”merkki” saa kaikki vielä Babylonissa olevat kristityt pakenemaan sille kirkkaalle pyhälle vuorelle, joka on korotettu (kohotettu) muiden kukkuloiden yläpuolelle.

Ja tapahtuu viimeisinä päivinä, että Herran temppelin vuori vahvistetaan vuorten huipuksi, ja se korotetaan kukkuloita ylemmäksi; ja kaikki kansat virtaavat sen tykö. Ja monet kansat lähtevät liikkeelle ja sanovat: Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille teitänsä, ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, ja Herran sana Jerusalemistä. Jesaja 2:2, 3.

Pako kaupungeista sunnuntain vieton pakottavan asetuksen vuoksi oli esikuvattu sekä kristittyjen paossa vuonna 66 että seurakunnan paossa vuonna 538, jolloin se pakeni erämaahan.

Ja vaimo pakeni erämaahan, missä hänellä on Jumalan valmistama paikka, jotta häntä siellä elätettäisiin tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää. Ilmestys 12:6.

Jerusalemin hävitys ensimmäisestä piirityksestä viimeiseen kesti kolme ja puoli vuotta, mutta varoitussanoma tulevasta hävityksestä annettiin seitsemän vuoden ajan, kolme ja puoli vuotta ennen ensimmäistä piiritystä ja kolme ja puoli vuotta sen jälkeen.

”Kaikki ne ennustukset, jotka Kristus antoi Jerusalemin hävityksestä, täyttyivät kirjaimellisesti. Juutalaiset saivat kokea Hänen varoittavien sanojensa totuuden: ’Millä mitalla te mittaatte, sillä teillekin mitataan.’ Matteus 7:2.

”Merkkejä ja ihmeitä ilmaantui, ennustaen onnettomuutta ja tuhoa. Keskellä yötä temppelin ja alttarin yllä loisti luonnoton valo. Auringonlaskun aikaan pilviin piirtyivät sotavaunut ja soturit, jotka kokoontuivat taisteluun. Papit, jotka palvelivat yöllä pyhäkössä, kauhistuivat salaperäisistä äänistä; maa vapisi, ja kuultiin äänten paljouden huutavan: ’Lähtekäämme täältä.’ Suuri itäinen portti, joka oli niin raskas, että tuskin kaksikymmentä miestä kykeni sitä sulkemaan ja joka oli varmistettu valtavien rautasalvoin, syvälle kiinteän kivipäällysteeseen sisään kiinnitetyin, avautui keskiyöllä ilman näkyvää aiheuttajaa. —Milman, The History of the Jews, book 13.

”Seitsemän vuoden ajan eräs mies kulki ylös ja alas Jerusalemin katuja julistaen niitä onnettomuuksia, jotka olivat kohtaavat kaupunkia. Päivin ja öin hän veisasi tätä hurjaa valitusvirttä: ’Ääni idästä! ääni lännestä! ääni neljästä tuulesta! ääni Jerusalemia ja temppeliä vastaan! ääni sulhasia ja morsiamia vastaan! ääni koko kansaa vastaan!’ — Ibid. Tämä outo olento vangittiin ja ruuskittiin, mutta hänen huuliltaan ei päässyt ainoatakaan valitusta. Solvauksiin ja pahoinpitelyyn hän vastasi vain: ’Voi, voi Jerusalemia!’ ’voi, voi sen asukkaita!’ Hänen varoitushuutoaan ei vaiennettu ennen kuin hänet surmattiin siinä piirityksessä, jonka hän oli ennustanut.” Suuri taistelu, 29, 30.

Kirjaimellisen Jerusalemin lopullista tuhoa vuonna 70 edelsivät ”merkit ja ihmeet”, jotka osoittivat ”onnettomuutta ja perikatoa”. Varoittavat ”merkit” ilmenivät kolmen ja puolen vuoden ajan ennen ensimmäistä piiritystä sekä niiden kolmen ja puolen vuoden aikana, jotka johtivat tuhoon. Tulevan hävityksen osoittaneet ”merkit” (monikossa) eivät olleet se varoituksen ”merkki”, joka kehotti pakenemaan, vaan julistus koetusajan välittömästä päättymisestä.

Hengellisen Jerusalemin talleamisessa jalkoihin vuosina 538–1798 varoituksen ”merkki” paeta oli se, että hävityksen kauhistus ilmestyi, kun ”tuo laittomuuden ihminen” ”paljastettiin” ”kadotuksen poikana, tuona vastustajana, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä kutsutaan Jumalaksi tai mitä kumarretaan, niin että hän Jumalana istuu Jumalan temppelissä ja osoittaa olevansa Jumala.”

Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta, seisovan pyhässä paikassa — joka tämän lukee, se ymmärtäköön — Matt. 24:15.

Kun tuon historian kristityt tunnistivat tuon ”merkin”, he pakenivat erämaahan tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajaksi.

Niiden, jotka tahtoivat pysyä uskollisina, täytyi käydä epätoivoinen taistelu pysyäkseen lujina niitä petoksia ja kauhistuksia vastaan, jotka oli verhottu papillisiin vaatteisiin ja tuotu seurakuntaan. Raamattua ei hyväksytty uskon ohjeeksi. Uskonnonvapauden oppia nimitettiin harhaopiksi, ja sen kannattajia vihattiin ja vainottiin.

”Pitkän ja ankaran taistelun jälkeen harvalukuinen uskollisten joukko päätti katkaista kaiken yhteyden luopiokirkkoon, jos se yhä kieltäytyisi vapautumasta valheesta ja epäjumalanpalveluksesta. He näkivät, että ero oli ehdoton välttämättömyys, jos he aikoivat olla kuuliaisia Jumalan sanalle. He eivät uskaltaneet suvaita sieluilleen kohtalokkaita erehdyksiä eivätkä antaa esimerkkiä, joka vaarantaisi heidän lastensa ja lastenlastensa uskon. Rauhan ja yksimielisyyden turvaamiseksi he olivat valmiit tekemään minkä tahansa myönnytyksen, joka oli sopusoinnussa uskollisuuden kanssa Jumalalle; mutta he tunsivat, että jopa rauha olisi ostettu liian kalliisti, jos sen hinnaksi tulisi periaatteen uhraaminen. Jos yhteys voitiin saavuttaa vain totuutta ja vanhurskautta koskevalla kompromissilla, silloin olkoon erimielisyyttä, ja jopa sotaa.” The Great Controversy, 45.

Lähestyttäessä paavillisen vainon tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjakson loppua oli ”merkkejä” (monikossa), ja samoin kuin niiden ”merkkien” kohdalla, jotka ilmenivät niiden tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän lopussa, jolloin pakanallinen Rooma polki maahan kirjaimellisen Jerusalemin, nuo ”merkit” eivät olleet merkkejä paeta.

”Vapahtaja antaa merkkejä tulostaan, ja enemmänkin: Hän määrää ajan, jolloin ensimmäinen näistä merkeistä ilmestyy: ’Mutta kohta niiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee, eikä kuu anna valoaan, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivasten voimat järkkyvät. Ja silloin Ihmisen Pojan merkki ilmestyy taivaalle, ja silloin kaikki maan sukukunnat parkuvat, ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä voimassa ja suuressa kirkkaudessa. Ja Hän lähettää enkelinsä suuren pasuunan pauhatessa, ja he kokoavat yhteen Hänen valittunsa neljältä ilmansuunnalta, taivasten ääristä niiden ääriin saakka.”

”Suuren paavillisen vainon päättyessä, Kristus julisti, auringon oli määrä pimentyä, eikä kuu antaisi valoaan. Seuraavaksi tähtien oli määrä pudota taivaalta. Ja Hän sanoo: ’Ottakaa oppia viikunapuusta. Kun sen oksa on jo pehmennyt ja lehdet puhkeavat, te tiedätte, että kesä on lähellä. Samoin myös te, kun näette kaiken tämän, tietäkää, että Hän on lähellä, aivan ovella.’ Matteus 24:32, 33, marg.”

”Kristus on antanut merkkejä tulemisestaan. Hän ilmoittaa, että me voimme tietää, milloin Hän on lähellä, aivan ovella. Hän sanoo niistä, jotka näkevät nämä merkit: ’Tämä sukupolvi ei katoa, ennen kuin kaikki nämä tapahtuvat.’ Nämä merkit ovat ilmestyneet. Nyt me tiedämme varmasti, että Herran tulemus on lähellä. ’Taivas ja maa katoavat’, Hän sanoo, ’mutta minun sanani eivät koskaan katoa.” Alfa ja omega, s. 631, 632.

Kun paavillisen Rooman suorittaman ”Jerusalem talleamisen” ”kolme ja puoli vuotta” oli päättymässä, ilmeni sarja ”merkkejä”, jotka osoittivat Kristuksen tulemuksen ja johdattivat Millerin liikkeen historiaan. Millerin liikkeen historian on määrä toistua aivan kirjaimellisesti viimeisinä päivinä. Nuo ”merkit”, jotka ilmestyivät ”suuren paavillisen vainon päättyessä”, oli esikuvattu niillä ”merkeillä”, jotka ilmenivät pakanuudellisen Rooman suorittaman Jerusalemin talleamisen kolmen ja puolen vuoden päättyessä vuosina 66–70. Sen tähden kahden todistajan perusteella tulee olemaan ”merkki” lipusta, joka kohotetaan suuren maanjäristyksen hetkellä ja joka on varoituksen merkki paeta nykyisen Rooman historian aikana, ja tulee myös olemaan ”merkkejä” monikossa, jotka ilmenevät nykyisen Rooman vainokauden päättyessä viimeisinä päivinä.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Lue Luukkaan evankeliumin 21. luku. Siinä Kristus antaa varoituksen: ’Mutta pitääkö vaari itsestänne, ettei sydämiänne koskaan raskautu päihtymys ja juoppous sekä tämän elämän huolet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta. Sillä niin kuin ansa se kohtaa kaikkia, jotka asuvat koko maan piirin päällä. Valvokaa siis ja rukoilkaa alati, että teidät katsottaisiin arvollisiksi pääsemään pakoon kaikkea tätä ja seisomaan Ihmisen Pojan edessä’ (Luuk. 21:34–36).”

”Aikojen merkit täyttyvät maailmassamme, kuitenkin kirkkojen kuvataan yleisesti uinuvan. Emmekö ottaisi varoitusta tyhmien neitsyiden kokemuksesta, jotka huudon kuullessa: ’Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan’, havaitsivat, ettei heidän lampuissaan ollut öljyä? Ja heidän mennessään ostamaan öljyä ylkä meni viisaiden neitsyiden kanssa hääaterialle, ja ovi suljettiin. Kun tyhmät neitsyet saapuivat juhlasaliin, he saivat odottamattoman torjunnan. Pitojen isäntä julisti: ’Minä en tunne teitä.’ Heidät jätettiin seisomaan ulkopuolelle autiolle kadulle yön

pimeyteen.” Manuscript Releases, osa 15, 229.